

Τα Ναρκωτικά και η σχέση τους με... ...τα καλά κρασιά

Τα ναρκωτικά είναι ένα πρόβλημα από εκείνα που υπενθυμίζουν στους ανθρώπους δύο βασικά πράγματα. Το πρώτο είναι ότι είναι θνητοί και το δεύτερο, ότι απέναντι σε κινδύνους που απειλούν την ανθρώπινη ύπαρξη δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των ανθρώπων. Δεν υπάρχουν πλούσιοι ή φτωχοί, σημαντικοί ή ασήμαντοι, που να κινδυνεύουν απ' αυτά περισσότερο ή λιγότερο από κάποιους άλλους. Τα ναρκωτικά είναι η μάστιγα του αιώνα και μας αφορούν όλους.

Γιατί είναι όμως τόσο επικίνδυνα τα ναρκωτικά; Μήπως επειδή σκοτώνουν; Η αλήθεια είναι ότι σκοτώνουν, αλλά αν αναλύσει κάποιος αυτό το σημείο, θα δει ότι δεν είναι αυτό το χαρακτηριστικό τους που τα κάνει επικίνδυνα. Οι θάνατοι από τα ναρκωτικά είναι αριθμητικά λιγότεροι από τους θανάτους που προκαλούν τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα και κανένας ποτέ δεν τόλμησε να χαρακτηρίσει το αυτοκίνητο μάστιγα. Πέραν όμως αυτού, ο πλέον συνήθης λόγος που προκαλείται ο θάνατος —εξαιτίας των ναρκωτικών— είναι η νοθεία τους, που έχει ως αποτέλεσμα την λανθασμένη και άρα "μοιραία δόση". Σ' αυτό το σημείο τίθεται και το κύριο ερώτημα: Αν οι ναρκομανείς εξασφάλιζαν κανονικές δόσεις κι επομένως απέφευγαν το θάνατο, θα ήταν ή όχι τα ναρκωτικά μάστιγα;

Το μέγεθος του προβλήματος αποκαλύπτεται σ' όλο του το μεγαλείο, αν σκεφτεί κάποιος ότι σ' αυτήν την περίπτωση ο θάνατος είναι δευτερεύον στοιχείο. Τα ναρκωτικά είναι μάστιγα, γιατί δημιουργούν έναν κόσμο "ζωντανών" νεκρών, που ζει και κινείται ανάμεσά μας. Έναν κόσμο σκοτεινό και βουβό, τα μέλη του οποίου γεύονται μέρα και νύχτα τον πόνο και την απομόνωση. Έναν κόσμο όπου το παράλογο φαίνεται πολλές φορές λογικό. Είναι παραλογισμός και μόνο να σκεφθείς ότι για μερικούς ανθρώπους ο βιολογικός θάνατος μπορεί να είναι λυτρωτικός.

Οι γονείς και οι φίλοι αυτών των ανθρώπων τις συνθήκες βασανισμού φοβούνται κι αποστρέφονται. Δεν ζουν με το φόβο μήπως χάσει ξαφνικά τη ζωή του ο άνθρωπός τους — γιατί έτσι θα έπρεπε να ζουν όλοι, από τη στιγμή που ο καθένας από εμάς μπορεί να χάσει τη ζωή του για τον οποιονδήποτε λόγο— παρά ζουν με το φόβο του απάνθρωπου βασανισμού που προκαλούν τα ναρκωτικά. Θλίβονται, γιατί βλέπουν τον άνθρωπο που αγαπούν να λιώνει σαν το κερί μπροστά στα μάτια τους. Βλέπουν έναν άνθρωπο να παραμορφώνει τα χαρακτηριστικά του σε τέτοιο βαθμό, που στο τέλος να μη λειτουργεί ως τέτοιος. Τι είναι όμως ο άνθρωπος; Πότε κάποιος λειτουργεί όπως πρέπει και πότε όχι;

Θ' αναφερθούμε σε τρία βασικά στοιχεία —που λίγο έως πολύ είναι κοινώς αποδεκτά— ώστε ν' αποφύγουμε μία βαθύτερη φιλοσοφική ανάλυση. Ο κάθε άνθρωπος ως άτομο έχει προσωπική αξία κι αυτήν την αξία προσπαθεί να πιστοποιήσει, διοχετεύοντας την εσωτερική του ενέργεια και το όποιο ταλέντο του στην οδό της δημιουργίας. Το ίδιο άτομο παράλληλα

—άσχετα με το αποτέλεσμα της προσπάθειάς του, που είναι προσπάθεια ζωής— αναζητά κι αυτό που ονομάζουμε χαρές της ζωής. Οι χαρές αυτές δεν είναι κάτι το αφηρημένο, παρά ταυτίζονται στον κύριο όγκο τους με δύο έννοιες, που είναι ο έρωτας και η φιλία.

Ο εξαρτώμενος από τα ναρκωτικά άνθρωπος, άσχετα με το τι έχει πετύχει στο προηγούμενο στάδιο της ζωής του, αδυνατεί ν' αντεπεξέλθει στο παραπάνω τρίπτυχο. Είναι δούλος του πάθους του και τα παραπάνω απαιτούν προσήλωση και γεννούν υποχρεώσεις. Η απομόνωση είναι θέμα χρόνου να έρθει από τη στιγμή που ο δούλος τού οποιουδήποτε πάθους —πόσο μάλλον των ναρκωτικών— τρομάζει τον περίγυρό του. Η προκατάληψη είναι εξίσου σημαντικός λόγος της απομόνωσης, αλλά αφορά το γενικότερο επίπεδο της σχέσης ναρκομανών και κοινωνίας. Η προκατάληψη δεν έχει νόημα όταν μιλάμε γι' ανθρώπους του άμεσου περιβάλλοντός μας. Το δράμα σ' αυτό το σημείο γεννιέται. Αγαπάς έναν άνθρωπο και τον φοβάσαι ταυτόχρονα, χωρίς να γνωρίζεις πώς μπορείς να τον βοηθήσεις. Δεν γνωρίζεις ούτε καν αν θέλει τη βοήθειά σου με τον τρόπο που την αντιλαμβάνεσαι. Προσπάθεια για βοήθεια μπορεί να είναι για τη μάνα του να τρέχει πίσω του κλαίγοντας δίνοντάς του συμβουλές, όπως προσπάθεια για βοήθεια είναι και η οικονομική ενίσχυση, που γνωρίζουμε πού καταλήγει. Τα πάντα είναι σχετικά. Από την άλλη πλευρά υπάρχει η αγάπη, αλλά τα ναρκωτικά παραμορφώνουν τη συμπεριφορά. Το ενδιαφέρον εναλλάσσεται με την αδιαφορία, η εμπιστοσύνη με την καχυποψία και η ευγνωμοσύνη με την αχαριστία.

Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα όλοι ν' αντιλαμβάνονται το πρόβλημα και ως άνθρωποι με κρίση —ο καθένας με τον τρόπο του— να προσπαθούν να βρουν μία λύση. Επειδή όμως το πρόβλημα ξεφεύγει από το προσωπικό επίπεδο κι επειδή οι άνθρωποι ζουν σε οργανωμένες κοινωνίες, δεν προσπαθούν να εφαρμόσουν την όποια λύση έχουν στο μυαλό τους στο προσωπικό επίπεδο, παρά απευθύνονται στο σύστημα εξουσίας.

Το σύστημα εξουσίας λοιπόν είναι ο αποδέκτης της αγωνίας της κοινωνίας κι αυτό αναλαμβάνει με τα μέσα που διαθέτει να λύσει το πρόβλημα. Από τη στιγμή που αποφασίζει αυτό να λειτουργήσει, εμφανίζεται το σύνολο των δεδομένων του προβλήματος. Υπάρχει μία κοινωνία που αγωνιά για τα παιδιά της, ένα σύστημα εξουσίας —που υπάρχει υποτίθεται για να προστατεύει την κοινωνία— κι ένα σύνολο "κακοποιών στοιχείων" που εμπορεύονται το θάνατο. Υπάρχει, δηλαδή, ένα θύμα, ένας προστάτης κι ένας θύτης.

Αν ρωτήσεις έναν τυχαίο άνθρωπο για τη λύση που προτείνει, θα σου απαντήσει, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, ότι η αστυνόμευση και η λήψη σκληρών μέτρων απέναντι στους εμπόρους ναρκωτικών είναι η μοναδική λύση. Αν ρωτήσεις κάποιον πιο "προχωρημένο", θα σου απαντήσει ότι η αποποινικοποίηση είναι η μόνη λύση. Αυτές οι δύο απόψεις καθορίζουν και τα άκρα σ' ό,τι αφορά τη συμπεριφορά του συστήματος. Είναι κάποια από τις δύο η σωστή; Δυστυχώς το πρόβλημα είναι σύνθετο και καθιστά και τις δύο προτάσεις λανθασμένες. Εδώ θ' αναρωτηθεί κάποιος για το πώς είναι δυνατόν απέναντι σε μία κατάσταση να υπάρχουν μόνο δύο είδη πρακτικών και να είναι και οι δύο λανθασμένες. Αυτό είναι δυνατόν, γιατί το πρόβλημα των ναρκωτικών είναι πρόβλημα που γεννιέται από προβληματική κατάσταση και δεν είναι αυθύπαρκτο. Από τη στιγμή που θα εκδηλωθεί, ό,τι και να κάνει κάποιος είναι εκ των προτέρων καταδικασμένο, γιατί δεν ελέγχει το σύνολο

των δεδομένων. Είναι σαν να σε ανεβάζει κάποιος μ' έναν γερανό πάνω σ' ένα κλαδί ενός δέντρου, που είναι εκ των προτέρων γνωστό ότι δεν αντέχει το βάρος σου. Το πρόβλημα βρίσκεται στις συνθήκες που σε έφεραν σ' αυτήν την κατάσταση και όχι στο αν θα εγκαταλείψεις ή όχι το κλαδί, αφού έτσι κι αλλιώς θα τσακιστείς.

Το πρόβλημα δηλαδή με τα ναρκωτικά είναι ν' αντιληφθούμε γιατί υπάρχουν άνθρωποι που τα χρειάζονται και τι ακριβώς αυτά προσφέρουν. Από εκεί και πέρα, όταν υπάρχει μία ανάγκη, πάντα βρίσκονται κι αυτοί που θα την καλύψουν. Πρώτα εμφανίζονται, δηλαδή, οι υποψήφιοι ναρκομανείς και μετά οι έμποροι ναρκωτικών. Πρώτα εμφανίζεται ένα ανθρώπινο δυναμικό με κάποιες συγκεκριμένες ανάγκες και μετά εμφανίζεται το προϊόν που τις καλύπτει και άρα αυτοί που το εμπορεύονται. Τα ναρκωτικά δεν είναι ένα προϊόν που εφευρέθηκε στον αιώνα μας και που η αλόγιστη χρήση τους τα μετέτρεψε σε μάλιστα. Τα ναρκωτικά υπάρχουν από τότε που υπάρχει ο άνθρωπος. Ενώ όμως η παρουσία τους είναι μακράιωνη, εδώ και λίγες δεκαετίες εμφανίζονται ως κοινωνική μάλιστα.

Για ν' αντιληφθούμε τι συμβαίνει θα εξετάσουμε τα πράγματα ανάποδα και όχι με την κανονική τους σειρά. Θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι ανάγκες έχει το ανθρώπινο δυναμικό που ρέπει προς αυτά, από το τι ακριβώς προσφέρουν τα ναρκωτικά ως προϊόν. Τα ναρκωτικά αποσυνδέουν τον άνθρωπο από το περιβάλλον του κι επομένως από τον πραγματικό κόσμο. Για ελάχιστο χρόνο τον αποδεσμεύουν από τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η καθημερινότητα και τον απομονώνουν από τα προβλήματά του. Δημιουργούν συνθήκες τεχνητής ευφορίας ή αμβλύνουν την κρίση τού χρήστη —ανάλογα με το είδος τους— με τελικό αποτέλεσμα —σ' αυτό το ελάχιστο διάστημα— αυτός να ζει σ' έναν δικό του κόσμο, όπως θα τον ήθελε αυτός και όχι όπως πραγματικά είναι.

Εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα. Υπάρχουν άνθρωποι στην κοινωνία, που δεν αντέχουν τον τρόπο λειτουργίας της και θυσιάζουν ακόμα και αυτά που οι ίδιοι αναγνωρίζουν ότι τους προσφέρει, αναζητώντας διέξοδα τεχνητά. Όπως αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης, το πρόβλημα είναι η αίσθηση του αδιέξοδου και της ασφυξίας που αισθάνονται οι άνθρωποι και όχι τα ίδια τα ναρκωτικά. Δεν είναι πρόβλημα τα ψηλά κτίρια, αν κάποιος τα χρησιμοποιούν για ν' αυτοκτονήσουν. Το πρόβλημα είναι το αίτιο που τους ωθεί στην αυτοκτονία. Αν δεν το κάνουν με τον ένα τρόπο θα το κάνουν με κάποιον άλλο. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι εντοπίσαμε ένα χαρακτηριστικό αυτού του ανθρώπινου δυναμικού και είναι η αίσθηση του αδιέξοδου.

Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι να δούμε αυτό το δυναμικό σ' ό,τι αφορά την ηλικία του. Είναι δυνατόν αυτοί οι άνθρωποι να είναι γέροντες; Τα αδιέξοδα συνθλίβουν κάποιον που βρίσκεται στη φάση όπου πρέπει να πάρει αποφάσεις για τη ζωή του και όχι κάποιον που ήδη τις έχει πάρει και καλώς ή κακώς την έχει ζήσει. Ο γέροντας γιατί να πάρει ναρκωτικά; Του ζητά κανένας τίποτε κι αυτός, αδυνατώντας ν' ακολουθήσει την πορεία που του υποδεικνύεται, να καταφεύγει στα ναρκωτικά; Να πάρει ναρκωτικά μήπως για να ξεχάσει αυτά που έκανε, σπαταλώντας τη ζωή του αδίκως; Δεν χρειάζεται, τα καταφέρνει μιά χαρά και με το αλκοόλ.

Βλέπουμε πλέον ότι το ανθρώπινο δυναμικό του οποίου τα χαρακτηριστικά αναζητάμε δεν είναι πλέον αφηρημένο, παρά έχει ταυτότητα. Είναι νέοι άνθρωποι, που αισθάνονται τα αδιέξοδα να τους πνίγουν. Άνθρωποι όπως εγώ, εσείς, τα παιδιά σας κι αν δεν βρεθεί λύση και τα παιδιά των παιδιών μας.

Με τα ναρκωτικά συμβαίνει το εξής παράδοξο. Το ό,τι υπάρχουν ως κοινωνική μάστιγα αποδεικνύουν ότι η κοινωνία είναι ζωντανή. Είναι κάτι σαν τον πυρετό που εκδηλώνει ο οργανισμός του ανθρώπου για ν' αμυνθεί. Η ανθρωπότητα έχει περάσει στο παρελθόν τραγικές καταστάσεις —όπου η καταπίεση, η φτώχεια και ο θάνατος ήταν μόνιμα φαινόμενα— και δεν έδειξε στοιχεία αντίδρασης. Πέρασε έναν Μεσαίωνα, που για πολλές κοινωνίες έκλεισε ως κεφάλαιο λίγα χρόνια πριν και όμως δεν εκδήλωσε τάσεις αντίδρασης, έστω και αυτοκαταστροφικές όπως συμβαίνει σήμερα. Τα ναρκωτικά ανήκουν σ' αυτού του είδους τις αντιδράσεις και το μέγεθος του προβλήματος που προκαλούν είναι η απόδειξη ότι η ανθρωπότητα πλέον ζει, έστω κι αν νοσεί βαρύτατα. Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα γιατί είναι ζωντανοί και ζωντανός είναι ο άνθρωπος που είναι ψυχικά υγιής. Ζωντανός είναι ο άνθρωπος που έχει αυτογνωσία, αντιλαμβάνεται τις πραγματικές του ανάγκες κι επιπλέον αντιλαμβάνεται τι του ζητά η εξουσία για να ικανοποιήσει αυτές τις ανάγκες. Νεκρός είναι ο άνθρωπος που κάνει ό,τι του ζητά το σύστημα, χωρίς ν' αντιδρά. Νεκρός είναι ο άνθρωπος που θα τρέξει να γίνει στρατιώτης όταν το σύστημα ζητά τη θυσία και θα δουλεύει μιά ζωή στα εργοστάσια — κοντά στα όρια της φτώχειας— όταν το ίδιο σύστημα θα θέλει παραγωγή.

Είναι δυνατόν ένας άνθρωπος που ακολουθεί τους επαγγελματίες μεσσίες του συστήματος να πέσει στον κόσμο των ναρκωτικών; Δεν αντιλαμβάνεται τα αδιέξοδα, εφόσον αποδέχεται τις λύσεις που του προτείνουν. Δεν φλερτάρει με το θάνατο γιατί είναι ήδη νεκρός. Οι σημερινοί νέοι δεν είναι νεκροί κι αυτό δίνει στα ναρκωτικά τα χαρακτηριστικά του ολέθρου. Είναι ζωντανοί και κινδυνεύουν από το θάνατο. Έχουν γνώσεις και επιπλέον αντιλαμβάνονται τα πάντα. Όταν η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου ζει μέσα στην άπειρη φτώχεια και το σύστημα τους θυμάται όταν αναζητά θύματα, το θαύμα πρέπει να το αναζητήσουμε στο ποσοστό των νέων που δεν έχουν σχέση με τα ναρκωτικά. Αν αναλογιστεί κάποιος τι ζητά το σύστημα από τους νέους και τι τους δίνει, είναι πραγματικό θαύμα που δεν έχουν όλοι από μία ένεση θανάτου στην τσέπη τους. Τους ζητά το σύστημα να θυσιάσουν τα νιάτα τους, χωρίς να τους εξασφαλίζει τίποτε. Τους εντάσσει σε συστήματα παιδείας που απαιτούν τρομερές θυσίες, για να γίνουν οι άνεργοι του μέλλοντος. Τους μορφώνει και δίνει την εξουσία σε αμόρφωτους να τους κατευθύνουν και να τους συμβουλεύουν. Προβάλλει πρότυπα που δεν έχουν σχέση με τον άνθρωπο και τις πραγματικές του ανάγκες.

Το σύστημα είναι μιά μηχανή παραγωγής προτύπων. Υπάρχουν πρότυπα που το υπηρετούν και στόχος τους είναι να ωθήσουν τον άνθρωπο στη θυσία. Πάντα αυτά τα πρότυπα είναι της ίδιας φοράς: ο φτωχός να γίνει πλούσιος, ο πλούσιος πλουσιότερος, ο άσημος διάσημος κλπ.. Όλα αυτά το ευνοούν, γιατί έχει την ισχύ να προστατεύει και να μεταχειρίζεται ευνοϊκά τα πρότυπα. Αποδέκτες αυτών των μηνυμάτων είναι οι γονείς και σ'

αυτό το σημείο εντοπίζεται η όποια ευθύνη τους. Θέτουν στα παιδιά τους όταν είναι μικρά στόχους —που δεν μπορούν να ελέγξουν ως προς την ποιότητά τους— και δεν φαντάζονται τη ζημιά που μπορούν να τους κάνουν. Δεν μπορεί να φανταστεί κανένας τι αισθάνεται ένας άνθρωπος που θυσιάζει τα πάντα και δεν καταφέρνει αυτό που έχει εξιδανικεύσει στο μυαλό του. Το ίδιο συμβαίνει όταν και στην περίπτωση της επιτυχίας ο στόχος αποδεικνύεται ασημαντος μπροστά στη θυσία που πραγματοποιήθηκε.

Αν αυτά συνδυαστούν και με την καταπίεση, εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος πόσο εύκολα δημιουργούνται οι υποψήφιοι ναρκομανείς. Όταν καταφέρει το σύστημα και βάλει την κοινωνία στους επιθυμητούς γι' αυτό ρυθμούς, δημιουργεί νόμους και πλαίσια, που έχουν νόημα μόνο για κοπάδια ζώων και όχι για ανθρώπους με κρίση κι ευαισθησίες. Αλίμονο σ' αυτόν που δεν συμβιβάζεται. Η οικονομική ανισότητα θα καταστρέψει φιλίες, έρωτες και θα περιορίσει τις επιλογές. Οι πόρτες θα κλείσουν ερμητικά και η άρνηση θα γίνει η σκιά του ανθρώπου. Η συμπεριφορά και η εξουσία τού συστήματος τσακίζει την ανθρώπινη ύπαρξη κι αυτοί που έχουν τις μικρότερες αντοχές θα είναι αυτοί που θα προσπαθήσουν να ξεφύγουν, έστω και μέσα από την παραισθήση, κλείνοντας το ραντεβού με το θάνατο.

Σ' αυτό το σημείο εμφανίζεται και η τραγική ειρωνεία. Το σύστημα ευθύνεται για το δράμα των ναρκωτικών και οι άνθρωποι σ' αυτό απευθύνονται για να δώσει λύση. Όχι μόνο δεν στρέφονται εναντίον του και εναντίον της εξουσίας του, αλλά ενισχύουν αυτή την εξουσία και του δίνουν έναν πολύτιμο κοινωνικό ρόλο, που έχει ως αποτέλεσμα όχι μόνο να δημιουργεί άλλοθι, αλλά δυστυχώς να είναι και ο απόλυτος ρυθμιστής του προβλήματος.

Είναι μάταιο να ελπίζει η ανθρωπότητα σε λύση, τη στιγμή που το σύστημα ωφελείται από το πρόβλημα με πολλούς και διάφορους τρόπους. Το σύστημα το συμφέρει η καταστολή, γιατί μέσω αυτής διαχωρίζει αυτούς που έχουν σχέση με τα ναρκωτικά σε θύτες και θύματα. Λαμβάνει τον αναγκαίο κοινωνικό του ρόλο και από εκείνο το σημείο τα πάντα λειτουργούν υπέρ του. Η καταστολή δημιουργεί τους εμπόρους ναρκωτικών κι εξαιτίας αυτών το σύστημα ισχυροποιεί τους μηχανισμούς καταστολής, που τις περισσότερες φορές χρησιμοποιεί εναντίον απεργών, φοιτητών ή ακόμα και συνταξιούχων. Αν δεν υπάρχει καταστολή, δεν έχει νόημα να είναι κάποιος έμπορος, εφόσον δεν είναι ιδιαίτερα προσοδοφόρο. Αυτή η κατάσταση ενοχλεί το σύστημα, γιατί οι άνθρωποι, αργά ή γρήγορα, θ' ανακαλύψουν τα αίτια που ωθούν τα παιδιά τους στο θάνατο.

Η καταστολή σε συνδυασμό με τον εθισμό δημιουργούν τους εμπόρους και δίνουν στο πρόβλημα επεκτατική λύση. Οι πρώτοι έμποροι θα δημιουργηθούν από τις τάξεις των ναρκομανών, που, αδυνατώντας να εξασφαλίσουν τη δόση τους —που λόγω καταστολής είναι πανάκριβη— θα προσπαθήσουν να επωφεληθούν εις βάρος τρίτων. Θ' αναζητήσουν και θα παρασύρουν νέα θύματα, που θα έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν τη δόση τους, ώστε οι ίδιοι να επωφεληθούν από τους νόμους του εμπορίου. Θα συμβεί αυτό που είναι νόμος στο εμπόριο: όταν υπάρχει κρίση υπάρχει προσφορά, "στα τρία το ένα δώρο". Αυτοί όλοι αποτελούν τη βάση της εμπορίας ναρκωτικών και προσδίδουν στο πρόβλημα επεκτατική τάση. Είναι έμποροι-θύματα του πάθους τους και είναι οι πλέον επικίνδυνοι, γιατί

αυτοί περιφέρονται ανάμεσά μας, αναζητώντας νέα θύματα σε μιά απεγνωσμένη προσπάθεια να εξασφαλίσουν τη δόση τους. Όμως οι τραγικοί αυτοί θύτες δεν είναι οι έμποροι που αποτελούν στόχο του συστήματος, γιατί είναι τρομερά δυστυχισμένοι και πρακτικά ανίκανοι να επωφεληθούν ουσιαστικά από το εμπόριο των ναρκωτικών. Δεν μπορούν να είναι ορατοί στην κοινωνία σαν πλούσιοι και ισχυροί, ώστε να δώσουν στο σύστημα τη δυνατότητα να μας πείσει ότι αγωνίζεται για το καλό μας εναντίον ισχυρών εχθρών. Άνθρωπος που είναι δούλος των παθών του δεν γίνεται καλός έμπορος για τους ίδιους λόγους που δεν γίνεται π.χ. και καλός επιστήμονας. Το εμπόριο είναι μιά δραστηριότητα που απαιτεί καθαρό μυαλό, στρατηγική, γνώσεις, γνωριμίες και δεν εξαρτάται από το είδος που διακινείται.

Οι έμποροι που μας ενδιαφέρουν είναι δημιουργήματα της καταστολής, εφόσον στο χώρο αυτό βρίσκονται μόνον εξαιτίας της τρομερής απόδοσης της δραστηριότητάς τους και της αδυναμίας των εμπόρων-χρηστών ν' αντεπεξέλθουν στην κάλυψη των αναγκών της ιδιόμορφης "αγοράς". Είναι και αυτοί με τη σειρά τους θύτες και θύματα ταυτόχρονα. Θύτες είναι γιατί εμπορεύονται το θάνατο και τα συμφέροντά τους είναι ανάλογα με το μέγεθος του προβλήματος. Θύματα είναι γιατί ένας άνθρωπος, που είναι εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο φοβισμένος και θέτει σε κίνδυνο τη ζωή του κάθε φορά που δραστηριοποιείται, δεν είναι ζωντανός άνθρωπος. Ακόμα κι αν είναι επιθυμία του, δεν μπορεί να φερθεί ως τέτοιος, γιατί ούτε φίλους μπορεί να διατηρεί ούτε σχέση έρωτα. Είναι καταδικασμένος να συναναστρέφεται ομοίους του και να διατηρεί εφήμερες σχέσεις με πόρνες.

Ποιοι είναι όμως αυτοί και από πού προέρχονται; Οι ναρκομανείς είπαμε ότι είναι άνθρωποι μας και αγωνιούμε γι' αυτούς. Οι έμποροι τι είναι; Δυστυχώς κι αυτοί είναι δικοί μας άνθρωποι. Αδέρφια μας είναι αυτοί που υποφέρουν και αδέρφια μας είναι αυτοί που μοιράζουν το θάνατο. Η διαφορά τους βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο γεννιούνται. Ναρκομανής μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε αισθανθεί αδιέξοδο και πανικό. Έμπορος μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε επίσης, που η στάθμη της παιδείας του θέτει ως μοναδικό στόχο της ζωής τον πλούτο και η φιλοσοφία του δεν διαχωρίζει τα μέσα σε θεμιτά και αθέμιτα. Όταν το σύστημα φροντίζει να προσφέρει τα πάντα στους πλούσιους και τίποτε στους φτωχούς — που επιπλέον παραμένουν κι αμόρφωτοι — δεν είναι δυνατόν να μην εμφανιστεί το φαινόμενο του τυχοδιωκτισμού. Μορφωμένος έμπορος είναι σπάνιο φαινόμενο, όχι γιατί οι μορφωμένοι είναι καλύτεροι άνθρωποι, αλλά γιατί φοβούνται περισσότερο. Εξετάζουν τα πράγματα πιο σφαιρικά, χρησιμοποιώντας πιο πολλά δεδομένα και φοβούνται τη λογική του "όλα ή τίποτα."

Μέχρι στιγμής βλέπουμε πλήρως ανεπτυγμένα τα στοιχεία του προβλήματος. Υπάρχει ένα σύστημα προστάτης (ο "καλός") που κυνηγά τους εμπόρους του θανάτου (οι "κακοί") και θεραπεύει τους ναρκομανείς (τα "αβοήθητα θύματα"), έστω και άνευ λόγου, εφόσον δεν γίνεται παράλληλα καμία προσπάθεια ν' αλλάξουν τα δεδομένα που ωθούν στα ναρκωτικά. Όταν απεξαρτητοποιείται ο ναρκομανής και επιστρέφει στην κοινωνία άνεργος, μόνος κι επιπλέον στιγματισμένος, είναι θέμα χρόνου να επιστρέψει στην αρχική κατάσταση.

Η παραπάνω κατάσταση, που φαίνεται πλήρως ανεπτυγμένη και είναι προσιτή στο να την αντιληφθούν πολλοί άνθρωποι, δυστυχώς δεν είναι παρά μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Το αδίστακτο σύστημα δεν είναι δυνατόν να μείνει ικανοποιημένο μόνο με τη δημιουργία τού απαραίτητου γι' αυτό κοινωνικού ρόλου. Έπρεπε απαραίτητως να κινηθεί και στην οικονομική εκμετάλλευση των ναρκωτικών, γιατί —εκτός του ότι είναι αχόρταγο— αντιλαμβανόταν κι έναν τεράστιο κίνδυνο. Κινδύνευε από ανθρώπους με τεράστιες οικονομικές δυνατότητες, που προερχόταν από την εκμετάλλευση των ναρκωτικών.

Μιλάμε για οικονομική εκμετάλλευση και σύστημα και το μυαλό του ανθρώπου πάει σε κάτι συνθήματα του τύπου: "οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη". Αυτό είναι λάθος. Ακόμη κι αν ήταν όλοι οι έμποροι αστυνομικοί, δεν συνδέεται το σύστημα και οι δραστηριότητές του μ' αυτούς. Αυτοί είναι υπάλληλοι του συστήματος όπως είναι όλοι οι υπόλοιποι και λίγο έως πολύ όλοι μας. Η στολή τους δεν σημαίνει τίποτα. Ανήκουν στην κατηγορία των εμπόρων που αναλύσαμε πιο πάνω, εφόσον διακινούν ναρκωτικά επειδή δεν αρκούνται στο μισθό τους κι έχουν τη γνωστή άποψη περί πλούτου. Το να αποκαλύψει κάποιος αστυνομικούς εμπόρους δεν φθείρει το σύστημα παρά το ενισχύει. Του δίνει τη δυνατότητα να χύσει κροκοδείλια δάκρυα, να κάνει τη γεμάτη υποκρισία αυτοκριτική του και στη συνέχεια να ενισχυθεί πολλαπλασιάζοντας τη σκληρότητά του. Ενισχύεται κατ' αυτόν τον τρόπο η καταστολή σ' ό,τι αφορά την κοινωνία, ενώ κάποιοι άλλοι υποτακτικοί του εμφανίζουν έργο ελέγχοντας και αποκαλύπτοντας κάποιους ανάξιους "λειτουργούς".

Όταν μιλάμε για οικονομική εκμετάλλευση και σύστημα, το μυαλό σας να μη πηγαίνει σε χλιδές, καζίνο, υπερπολυτελή αυτοκίνητα και πόρνες. Αυτά όλα αντιπροσωπεύουν εκείνο το ποσοστό του συνολικού τζίρου των ναρκωτικών που το σύστημα επέλεξε ν' αφήσει στους εμπόρους. Αυτό το ποσοστό το αφήνει για δύο λόγους: ο πρώτος είναι για να βλέπετε εσείς μία κατάληξη των χρημάτων και ο δεύτερος για να υπάρχουν συνθήκες που γεννούν εμπόρους. Όταν μιλάμε για οικονομική εκμετάλλευση του συστήματος μιλάμε για κυβερνήσεις, για βιομηχάνους, για τραπεζίτες. Μιλάμε για ανθρώπους υπεράνω πάσης υποψίας. Μιλάμε για οικονομικά μεγέθη, που τη βιομηχανία όπλων την κάνουν να φαίνεται σαν επαρχιακή μεταποιητική βιοτεχνία. Μιλάμε για χρήματα, που, αν αφηνόταν στα χέρια των εμπόρων ναρκωτικών, μέσα σ' ένα χρόνο θ' άλλαζαν οι παγκόσμιες ισορροπίες πλούτου και ισχύος. Οι έμποροι θα γίνονταν τόσο ισχυροί, που οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες —που είναι οι στυλοβάτες του συστήματος— θα φαίνονταν σαν φουκαράδες.

Για ν' αντιληφθείτε για τι μεγέθη μιλάμε, σκεφθείτε το εξής. Μεγιστάνες της παγκόσμιας οικονομίας με περιουσίες γύρω στα 5 δισεκατομμύρια δολάρια υπάρχουν ελάχιστοι. Αυτοί που ξεπερνούν τα 10 μετριοούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού. Ο τζίρος των ναρκωτικών μόνο στις Η.Π.Α. και για έναν μόνο χρόνο ξεπερνά τα 110 δισεκατομμύρια δολάρια. Επιπλέον, όλα αυτά είναι σε μετρητά και όχι σε περιουσίες, όπου οι αξίες είναι σε μεγάλο βαθμό εικονικές. Παγκοσμίως, αν υπολογίσει κάποιος και το εμπόριο σαρκός και το λαθρεμπόριο όπλων, που αναπτύσσονται με τρόπο ανάλογο, ο τζίρος ανέρχεται στο εξωπραγματικό επίπεδο των δεκάδων τρισεκατομμυρίων δολαρίων. Αυτός ο πακτωλός των χρημάτων —που είναι ισοδύναμος με τις περιουσίες εκατοντάδων μεγιστάνων— επειδή είναι

προϊόν της παραοικονομίας και άρα δεν ανήκει στη νόμιμη κυριότητα κανενός, είναι υπό διεκδίκηση και αποτελεί τη λεία των "θηρίων".

Το σύστημα όλα αυτά τα γνωρίζει και τα εκμεταλλεύεται. Τι ακριβώς κάνει; Ό,τι κι ένας προστάτης του υποκόσμου. Ο κοινός λεγόμενος νταβατζής. Ο εν λόγω "κύριος" δημιουργεί τέτοιες συνθήκες, ώστε αυτοί οι οποίοι ο ίδιος δημιουργεί για να εκμεταλλεύεται να μην έχουν άλλες επιλογές, με τελικό αποτέλεσμα να πέφτουν στα χέρια του. Το σύστημα, λειτουργώντας με τον ίδιο τρόπο, χρησιμοποιεί την εξουσία του για να δημιουργεί νόμους και πλαίσια, ώστε να καθίσταται αναγκαία η παρουσία του. Όλα αυτά τα χρήματα τα χαρακτηρίζει "βρόμικα" και δεν τα εντάσσει στην παραγωγή. Το σύστημα δεν ασχολείται με το "βρόμικο" μέρος της δουλειάς. Περιμένει αυτούς που ασχολούνται "στη γωνία". Ελέγχοντας το τραπεζικό σύστημα, δεν επιτρέπει σε κανέναν να ξεφύγει από το επίπεδο πλούτου και ισχύος το οποίο έχει προκαθορίσει. Όποιος το επιχειρήσει, είτε φυλακίζεται ως έμπορος ναρκωτικών είτε θανατώνεται από ομοίους του, που με τις πλάτες του συστήματος καταλαμβάνουν τη θέση του. Με λίγα λόγια, ένας έμπορος ναρκωτικών δεν μπορεί να γίνει ούτε βιομήχανος ούτε εφοπλιστής, ακόμα κι αν θέλει να εγκαταλείψει το εμπόριο ναρκωτικών, ακόμα κι αν έχει τα χρήματα που του το επιτρέπουν. Κάθε φορά που εκδηλώνει τέτοιες τάσεις, τα εξόχως ανεπτυγμένα αντανακλαστικά τού συστήματος τον εξοντώνουν. Αυτό που μπορεί να κάνει είναι να σέβεται το σύστημα και να προσπαθεί να κατακτήσει το ανώτερο επιτρεπτό επίπεδο, ελπίζοντας να παραμείνει εκεί νομίμως πλέον. Από εκείνο το σημείο μπορεί ν' αναπτύσσεται μόνο με τους ρυθμούς που έχουν προβλεφθεί και όχι μ' αυτούς που του επιτρέπει η οικονομική του ισχύς. Αυτό σημαίνει απλά ότι θα πρέπει ν' αρχίσει να μετατρέπει τα χρήματά του από "βρόμικα" σε "καθαρά" και άρα να μπει στη διαδικασία αυτού που ονομάζουμε "ξέπλυμα" χρημάτων. Τα "καθαρά" χρήματα, που είναι ένα ασήμαντο ποσοστό των χρημάτων που διέθετε, τον τοποθετούν στο προβλεπόμενο επίπεδο - και άρα στο νόμιμο—. Το υπόλοιπο 80% έως 90% πάει κατευθείαν στον πιο άπληστο των νταβατζήδων, εφόσον ούτε οι νονοί της νύκτας δεν δουλεύουν με τέτοια ποσοστά.

Από τη στιγμή που θα ξεπλυθούν τα χρήματα όλοι είναι ικανοποιημένοι και ο καθένας συνεχίζει το δρόμο του. Ο μεν έμπορος ναρκωτικών εμφανίζεται σαν αυτοδημιούργητος και "δαιμόνιος" επιχειρηματίας —που αν τύχει και κτίσει και κανένα καμπαναριό ονομάζεται και "φιλόανθρωπος"— το δε σύστημα συνεχίζει μόνο του πλέον την πορεία της εκμετάλλευσης. Από αυτό το σημείο κι έπειτα τα πράγματα βρίσκονται στα χέρια των μορφωμένων τυχοδιωκτών και η αλητεία ονομάζεται πολιτική. Σ' αυτό το επίπεδο δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη και δεν μπορούν να εισέλθουν αυτοδημιούργητοι. Σ' αυτό το επίπεδο υπάρχουν τα κατεστημένα, οι ιεραρχίες και οι καλά εκπαιδευόμενοι δούλοι. Σ' αυτό το επίπεδο υπάρχουν αυτοί που κατευθύνουν τους πολιτικούς, οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές και όλοι οι "λαμπροί" απόφοιτοι των επίσης "λαμπρών" κολεγίων της Δύσης. Όλοι αυτοί που θλιβονται για τα θύματα των ναρκωτικών, ανησυχούν για την οικολογική καταστροφή, αποστρέφονται τη βαρβαρότητα των μαζών απέναντι στα ζώα και ξέρουν να εκτιμούν ...τα καλά κρασιά. Όλοι αυτοί δυστυχώς ή ευτυχώς δεν είναι αδέρφια μας όπως είναι οι

"αξιολύπητοι" χρήστες και οι "εγκληματίες" έμποροι. Δεν θέλουν οι ίδιοι να είναι αδέρφια μας, εφόσον θεωρούν τους εαυτούς τους "αριστοκράτες". Τα ναρκωτικά (τα μαλακά) τα δοκίμασαν στο κολέγιο —όταν αυτά ήταν της μόδας— για να "...βγάλουν καμιά γκόμενα" και να εκνευρίσουν τον "ντάντυ" που δεν τους αγόραζε Porsche. Όσο για τους εμπόρους, ποτέ δεν κατάλαβαν γιατί ριψοκινδύνευαν τις ζωές τους για χρήματα, που ο "ντάντυ" τα έπαιρνε με κρατικές επιδοτήσεις χωρίς κανένα κίνδυνο, με μόνη υποχρέωση την πραγματοποίηση μιας δεξίωσης.

Τον πακτωλό αυτό των χρημάτων τον χρησιμοποιεί το σύστημα για να διαιωνίζει την εξουσία του και να διατηρεί τις ισορροπίες που το ευνοούν. Είναι απαραίτητο να διατηρούνται όχι μόνο οι συνθήκες που ευνοούν την εξουσία, αλλά και η παγκόσμια ιεραρχία. Αυτό γίνεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που μοιράζονται οι κακοποιοί τη λεία τους: ο ισχυρός παίρνει τη μερίδα του λέοντος και οι υπόλοιποι είναι ικανοποιημένοι με ό,τι περισσεύει, γιατί στην αντίθετη περίπτωση κινδυνεύουν.

Το παγκόσμιο σύστημα εκμεταλλεύεται τα ναρκωτικά, αλλά το παγκόσμιο σύστημα είναι σύνθεση πολλών εθνικών συστημάτων. Όποιος έχει σ' αυτό την πρωτοκαθεδρία εισπράττει τα πολλά και οι υπόλοιποι ό,τι περισσέψει. Αυτό γίνεται ως εξής: αυτοί που έχουν την κοσμοκρατορία ελέγχουν το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα και διατηρούν πανίσχυρες υπηρεσίες πληροφοριών. Έχουν ανά πάσα στιγμή γνώση για το πού γίνεται "ξέπλυμα" χρημάτων. Στόχος τους είναι ν' αποσπάσουν το μεγαλύτερο μέρος των δισεκατομμυρίων δολαρίων που προορίζονται για "ξέπλυμα". Αυτό είναι δυνατόν μόνον εάν οι τράπεζες που αναλαμβάνουν αυτήν τη δουλειά είναι κάτω από το δικό τους έλεγχο. Όταν ένα κράτος αποφασίσει να τους παρακάμψει, το αντιλαμβάνονται αμέσως και το καταγγέλλουν γι' αυτήν τη δραστηριότητα. Έχουν την ισχύ να ρίξουν την κυβέρνηση του και να το φέρουν σε δύσκολη θέση αν δεν υπακούσει. Πείθουν τον κόσμο ότι ενεργούν εναντίον των ναρκωτικών και στη συνέχεια μπορούν να του επιβάλλουν εμπάργκο ή ακόμα να του κηρύξουν και τον πόλεμο. Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει σχεδόν ποτέ, γιατί οι κυβερνήσεις είναι ελεγχόμενες και κανένας δεν διακινδυνεύει να χάσει την εξουσία του σ' έναν εκ των προτέρων χαμένο αγώνα. Τις ελάχιστες φορές που παρατηρείται αυτό το φαινόμενο, συμβαίνει σε τριτοκοσμικές χώρες, όπου κάποιος δικτάτορας φοβάται περισσότερο το πιστόλι που ακουμπά τον κρόταφό του, παρά το σύστημα. Είναι απλά θέμα προτεραιότητας.

Από τη στιγμή που το σύστημα, το οποίο έχει την παγκόσμια κοσμοκρατορία, εξασφαλίσει τη μερίδα του λέοντος, τα χρήματα αυτά ξοδεύονται για να διατηρείται αυτή η κοσμοκρατορία κι επιπλέον να έχουν την εξουσία μόνον οι εκλεκτοί του. Ένα μικρό μέρος των χρημάτων ξοδεύεται για "βρόμικες" δουλειές τού συστήματος και τα υπόλοιπα διοχετεύονται στον τομέα του ιμπεριαλισμού. Οι "βρόμικες" δουλειές έχουν να κάνουν μόνο με πρόσωπα, είτε επιθυμητά είτε ανεπιθύμητα. Οι δουλειές αυτές είναι ένα είδος πολυτέλειας που απολαμβάνει το σύστημα, εφόσον δεν έχουν να κάνουν με γενικότερες στρατηγικές, παρά με την εύνοια συγκεκριμένων προσώπων έναντι άλλων. Πληρώνονται δολοφόνοι για να δολοφονούν ανεπιθύμητα στοιχεία, πόρνες για να εκθέτουν αντιπάλους, χρηματοδοτούνται προεκλογικές εκστρατείες κλπ.. Ο κύριος όγκος των χρημάτων πηγαίνει

για την υποστήριξη της μηχανής παραγωγής του ισχυρού και έχει ως συνέπεια όχι την ενίσχυση του φαινομένου του ιμπεριαλισμού αλλά την επικράτηση του ιμπεριαλισμού τού ισχυροτέρου.

Το κεφάλαιο, εξαιτίας των πνευματικών δικαιωμάτων πάνω στην τεχνολογία, δημιουργεί συνθήκες ανταγωνισμού στην αγορά. Αυτός ο ανταγωνισμός οδηγεί στον ιμπεριαλισμό, που έχει ως στόχο να θέσει αλλοδαπές αγορές υπό τον έλεγχο αυτού που τον αναπτύσσει. Τα "βρόμικα" χρήματα δίνουν το πλεονέκτημα στον ισχυρό, γιατί αυξάνουν την ανταγωνιστικότητά του. Έχουν πλεονέκτημα στην αγορά οι βιομήχανοι που εξασφαλίζουν μεγαλύτερες επιδοτήσεις από το κράτος στο οποίο ανήκουν. Έχουν περισσότερα περιθώρια όταν πιστώνονται με ευνοϊκότερους όρους. Όταν εμείς γνωρίζουμε ποιός ελέγχει τις τράπεζες που δουλεύουν με φθηνό χρήμα, γνωρίζουμε κι αυτούς που έχουν το πλεονέκτημα. Οι τράπεζες αυτές δίνουν χρήματα με ευνοϊκούς όρους —και καμιά φορά και χωρίς καθόλου όρους—. Το χρήμα που διαχειρίζονται είναι φθηνό γιατί είναι δωρεάν. Δεν είναι χρήμα καταθετών, που τα επιτόκια κατάθεσης το κάνουν ακριβό και περιορίζουν το εύρος των διευκολύνσεων. Μια συμβατική τράπεζα, κι επομένως οι τράπεζες όλων των αντιπάλων ιμπεριαλιστών, δεν μπορεί να στηρίζει την αντίστοιχη εθνική βιομηχανία επ' άπειρον, ούτε μπορεί να επενδύει σε επισφαλείς επενδύσεις. Μόνον ο ισχυρός δεν έχει πρόβλημα κι αυτό τον διατηρεί στην κορυφή, επιτρέποντάς του να ελέγχει τους υπόλοιπους. Τα χρήματα που προέρχονται από τα ναρκωτικά, βλέπουμε ότι δημιουργούν στην ελεύθερη αγορά το φαινόμενο του αθέμιτου ανταγωνισμού, αλλά δεν καταγγέλλεται ούτε από τους θιγόμενους εφόσον κινδυνεύουν. Οι κομμουνιστές βέβαια ας μην έχουν την ψευδαίσθηση ότι αυτά είναι εκφυλιστικά φαινόμενα του καπιταλισμού, γιατί τα ίδια έκανε και ο πάλαι ποτέ κραταιός ανατολικός συνασπισμός.

Ο αναγνώστης, με βάση τα παραπάνω, μπορεί να είναι σίγουρος για το πόσο διασκεδάζουν οι κρατούντες κάθε φορά που ακούνε το σύνθημα "οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη". Μπορεί να είναι επίσης σίγουρος για το πόσο αφελείς μας περνάνε κάθε φορά που μας παρουσιάζουν τον "άθλο" της σύλληψης κάποιου "βαρόνου της κοκαΐνης".

Σ' αυτό το σημείο κάποιος θ' αναρωτηθεί για το τι μπορεί να συμβεί αν δεν υπάρχει καταστολή. Είπαμε ότι συμφέρει στο σύστημα η καταστολή και είδαμε πώς την εκμεταλλεύεται. Τι θα συμβεί όμως αν πάμε στην αποποινικοποίηση; Τίποτε απολύτως. Όταν λέμε ότι συμφέρει στο σύστημα η καταστολή, λέμε ότι, αν καταργηθεί, είναι θέμα χρόνου να την επαναφέρει. Μπορεί να δοκιμάσει την πρακτική της αποποινικοποίησης, μόνο για ν' αποδείξει το άτοπό της. Θα περιμένουν —σύστημα και έμποροι ναρκωτικών— σαν βρικολακες πάνω από τα κεφάλια μας, μέχρι να καταλάβουμε αυτό που αυτοί θέλουν να καταλάβουμε, ότι δηλαδή η μόνη λύση είναι η καταστολή. Αν δεν αλλάξει ο τρόπος λειτουργίας της κοινωνίας, η μάλιστα των ναρκωτικών δεν εξαλείφεται. Όταν συμβαίνει αυτό —και σε συνδυασμό με την εξουσία του συστήματος πάνω στα μέσα ενημέρωσης— είναι θέμα χρόνου ν' απευθυνθούν οι άνθρωποι και πάλι στο σύστημα. Είναι θέμα χρόνου να ζητήσουν εκ νέου να τους σώσει.

Υπάρχει άραγε λύση; Μπορούμε να κάνουμε τίποτε; Το σύστημα νικιέται μόνο με συνδυασμό χτυπημάτων. Ο συνδυασμός αυτός πρέπει να έχει στόχο ταυτόχρονα και την κορυφή του αλλά και τη βάση. Πρέπει να δημιουργήσουμε προβλήματα στην κορυφή, ώστε να προλάβουμε ν' αμυνθούμε στη βάση.

Πρέπει να ζητήσουμε αποποινικοποίηση του συνόλου των ναρκωτικών και ταυτόχρονα να ζητήσουμε ν' αναγνωριστούν ως "καθαρά" τα "βρόμικα" χρήματα των εμπόρων του θανάτου.

Η αποποινικοποίηση θα κάνει μη προσοδοφόρο το εμπόριο ναρκωτικών, αλλά αυτήν τη φορά δεν θα πασχίζουν οι έμποροι ναρκωτικών να δημιουργήσουν προβλήματα, επειδή τα συμφέροντά τους περιορίζονται στο χώρο των ναρκωτικών. Το σύστημα θα πρέπει να λύσει τα δικά του προβλήματα με τους νέους πανίσχυρους αντιπάλους, ενώ οι έμποροι ναρκωτικών θα έχουν τη δυνατότητα να επεκταθούν σε άλλους τομείς της οικονομίας. Οι "αριστοκράτες" θα πρέπει να βάλουν καλά στο μυαλό τους ότι —εμείς οι εν δυνάμει "θύματα" ή "κακοποιοί"— είμαστε αποφασισμένοι να τους κάνουμε να τρέχουν και να μη φτάνουν. Είναι προτιμότερο για όλους εμάς να διοχετευτούν τα "βρόμικα" χρήματα στην παραγωγή και να αποτραβηχτούν οι έμποροι του θανάτου από την αυλή μας, παρά αυτά τα χρήματα να μας σκοτώνουν περισσότερες από μία φορές όπως περιγράψαμε.

Από εκεί κι έπειτα πρέπει να γίνει δουλειά στη βάση και συγκεκριμένα μέσα στην οικογένεια. Πρέπει να φέρνουμε στον κόσμο ανθρώπους με αξίες και όχι μίζερα ανθρωπάκια που προσπαθούν να βολευτούν ονειρευόμενοι αξιώματα. Ανθρώπους που θυσιάζονται για τον έρωτα και τη φιλία και όχι για τα απωθημένα των γονιών τους. Σ' ό,τι αφορά τους ναρκομανείς, η επανένταξή τους στην κοινωνία είναι ό,τι πιό εύκολο, εφόσον, αν είναι υπόλογοι σε κάποιον, αυτός είναι ο εαυτός τους και κανένας άλλος.

Αν δεν προλάβουμε να ενεργήσουμε τώρα, έχετε υπόψη σας ότι το τελευταίο στάδιο του ιμπεριαλισμού είναι ο πόλεμος. Τότε δεν θα μιλάμε για "ζωντανούς" νεκρούς, αλλά για πραγματικούς νεκρούς και σακάτηδες.

Την ίδια ώρα κάποιοι άλλοι θα εκτιμούν —όπως πάντα— ...τα καλά κρασιά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ